

താൽഹതുബ്നു ഉബൈദില്ല (رضي الله عنه)

“സത്യവിശ്വാസികളിൽ ഒരു വിഭാഗമുണ്ട്. അവർ അല്ലാഹുവിനോട് ചെയ്ത വാഗ്ദാനം ശരിക്കും പാലിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവരിൽ ചിലർ മരണമടഞ്ഞു. (അവരുടെ പ്രതിഫലം നേടിക്കഴിഞ്ഞു). മറ്റുചിലർ (പ്രതിഫലത്തിൽ) ഒരു മാറ്റവും വരുത്തിയിട്ടില്ല.” എന്ന അർത്ഥം വരുന്നതും സത്യവിശ്വാസികളെ ശ്ലാഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതുമായ പരിശുദ്ധ ഖുർ ആൻ വാക്യം ഒരിക്കൽ നബി (ﷺ) ഓതി. അനന്തരം ത്വൽഹത്തിനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഭൂമിക്കു മുകളിൽ വെച്ചുതന്നെ മരണാനന്തര പ്രതിഫലം നേടിക്കഴിഞ്ഞ ഒരാളെ കാണാൻ നിങ്ങൾക്ക് കൗതുകം തോന്നുന്നെങ്കിൽ അതാ ത്വൽഹത്തിനെ നോക്കൂ!”

സ്വർഗവാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട പത്തു സ്വഹാബിമാരിൽ അല്ലാഹു ചെയ്ത അപാരമായ അനുഗ്രഹശിസ്സുകളിൽ സാരമായി എണ്ണപ്പെടേണ്ടതുതന്നെയാണ് ത്വൽഹത്തിനെ പോലുള്ളവരുടെ ജന്മം.

മക്കയിലെ ഖുറൈശിവാർത്തകപ്രമുഖരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ത്വൽഹത്ത്. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ബസ്റായിൽ കച്ചവടത്തിലേർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പുരോഹിതൻ അദ്ദേഹത്തോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുപോൽ: “മുൻപ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രവചനമനുസരിച്ചുള്ള സത്യപ്രവാചകന്റെ ആഗമനം സമാഗതമായിരിക്കുന്നു. അത് നിങ്ങളുടെ പവിത്രഭൂമിയിലായിരിക്കും സംഭവിക്കുക. പ്രസ്തുത അനുഗ്രഹത്തിന്റെയും വിമോചനത്തിന്റെയും സുവർണ്ണാവസരം നിങ്ങൾക്ക് നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കട്ടെ.”

മാസങ്ങളോളം ദീർഘിച്ച കച്ചവടയാത്ര കഴിഞ്ഞു ത്വൽഹത്ത് നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. മക്കയിൽ ഒരേയൊരു വാർത്തയാണ് അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. രണ്ടുപേർ ഒത്തുചേർന്നാൽ അവിടെ നടക്കുന്നത് പ്രസ്തുതസംസാരം മാത്രമായിരുന്നു! മുഹമ്മദുൽ അമീനിന്റെ ദിവ്യബോധത്തെയും പുതിയ മതത്തെയും കുറിച്ച്. ത്വൽഹത്ത് ഉടനെ അന്വേഷിച്ചത് അബൂബക്കറിനെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ കച്ചവടയാത്ര കഴിഞ്ഞു അല്പം മുൻപ് മടങ്ങിയെത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഇപ്പോൾ മുഹമ്മദിന്റെ കൂടെയാണെന്നും വിവരം ലഭിച്ചു.

ത്വൽഹത്ത് ചിന്തിച്ചു.

മുഹമ്മദും അബൂബക്കറും!

അവർ രണ്ടുപേരും യോജിച്ച ഒരു കാര്യം തെറ്റാവാൻ സാധ്യതയില്ല. അവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ അത്രമാത്രം മതിപ്പായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്.

മുഹമ്മദാവട്ടെ, പത്തുനാൽപ്പതുവർഷം തങ്ങളുടെ കൂടെ ജീവിതം നയിച്ചു. ഒരിക്കലും ഒരു കളവ് പറയുകയോ വഞ്ചിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അത്രയും പരിശുദ്ധനായ ഒരാൾ ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ കളവു പറയുകയോ?

അതൊരിക്കലുമുണ്ടാവുകയില്ല.

അദ്ദേഹം അബൂബക്കറിനെ വീട്ടിൽ ചെന്നു കണ്ടു. പുതിയ മതത്തെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. അവർ രണ്ടുപേരും നബി(ﷺ)യുടെ സന്നിധിയിലെത്തി താൽഹത്ത് ഇസ്ലാം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇസ്ലാമിക പ്രവേശം മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ തന്നെ അക്രമത്തിനും പീഡനങ്ങൾക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

അബൂബക്കറിനെയും താൽഹിത്തിനെയും ഇസ്ലാമിൽ നിന്ന് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ അവർ നിയോഗിച്ചത് നൗഫലൂബ്നു ബുഖൈലിദിനെയായിരുന്നു. ബുദ്ധിമുട്ടുകളുടെ സിംഹം എന്നായിരുന്നു മക്കാനിവാസികൾ നൗഫലിനെ വിളിച്ചിരുന്നത്.

അബൂബക്കറും താൽഹത്തും ജനമദ്ധ്യേ പണവും പ്രതാപവും ഒത്തിണങ്ങിയ സ്വീകാര്യരായ മാനുഷന്മാരായിരുന്നത് കൊണ്ട് അവർക്കെതിരെയുള്ള അതിക്രമങ്ങൾക്ക് താരതമ്യേന കുറവുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ.

നബി(ﷺ) ഹിജ്റക്ക് ആഹ്വാനം നൽകിയപ്പോൾ താൽഹത്ത് മദ്യനയിലേക്ക് പോയി. നബി(ﷺ)യുടെ കൂടെ എല്ലാ യുദ്ധങ്ങളിലും അദ്ദേഹം പങ്കുകൊണ്ടു. ബദർയുദ്ധത്തിൽ സംബന്ധിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹത്തെയും സഅദുബ്നു സൈദിനെയും അബൂസുഹ്യാന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകാരായ സഹായികളുടെ വിവരമറിഞ്ഞുവരാൻ നബി(ﷺ) നിയോഗിച്ചതായിരുന്നു. അവർ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോഴേക്കും യുദ്ധം അവസാനിച്ച് നബി(ﷺ)യും അനുചരന്മാരും മടങ്ങാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ബദറിൽ സംബന്ധിക്കാനുള്ള സുവർണ്ണാവസരം നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ അദ്ദേഹം അതീവ ദുഃഖിതനായി. നബി(ﷺ) അദ്ദേഹത്തെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുകയും ബദറിലെ സമരസേനാനികൾക്ക് ലഭിക്കാവുന്ന പ്രതിഫലം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുകയും യുദ്ധാർജ്ജിത സമ്പത്തിന്റെ വിഹിതം നൽകുകയും ചെയ്തു.

ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിലെ ആപൽക്കരമായ ഒരദ്ധ്യായമായിരുന്നു ഉഹ്ദ്യുദ്ധം. ഒരുവേള മുസ്ലിം സൈന്യം അണിചിതുകയും രണാങ്കണത്തിൽ ശത്രുക്കൾ ആധിപത്യം പുലർത്തുകയും ചെയ്തു. നബി(ﷺ) ജീവൻപോലും അപായപ്പെടുമാറ് ശത്രുക്കളാൽ വലയം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ താൽഹത്തിന്റെ സ്വൈര്യവും ശ്ലാഘനീയമായിരുന്നു.

നബി(ﷺ)യുടെ കവിളിലൂടെ രക്തം വാർന്നൊഴുകുന്നത് ദൂരെ നിന്ന് താൽഹത്തി(ﷺ)ന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. ഞൊടിയിടകൊണ്ട് ശത്രുനിര ഭേദിച്ചു അദ്ദേഹം നബി(ﷺ)യുടെ അടുത്തെത്തി. ആഞ്ഞടിക്കുന്ന ശത്രുക്കളെ പ്രതിരോധിച്ചു. നബി(ﷺ)യെ ഇടതുകൈ കൊണ്ടു മാറോടണച്ചു പുറകോട്ടു മാറി നബി(ﷺ)യെ സുരക്ഷിത സ്ഥാനത്തേക്ക് മാറ്റി നിർത്തി!

ആഇശ (رضي الله عنها) പറയുന്നു: “എന്റെ പിതാവ് ഉഹ്ദ് യുദ്ധത്തെ കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ പറയുമായിരുന്നു: അത് പരിപൂർണ്ണമായും താൽഹത്തിന്റെ ദിനമായിരുന്നു. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞു ഞാൻ നബി(ﷺ) യുടെ അടുത്ത് ചെന്നപ്പോൾ എന്നോടും അബൂഉ

ബൈബിളും താൽഹത്തിനെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് നബി(ﷺ) ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: അതാ നിങ്ങളുടെ സഹോദരനെ നോക്കൂ.

ഞങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. വെട്ടുകളും കുത്തുകളുമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തിൽ എഴുപതിലധികം മുറിവുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വിരൽ മുറിഞ്ഞു പോവുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടവിധം ശുശ്രൂഷിക്കുകയുണ്ടായി.”

എല്ലാ രണാങ്കണങ്ങളിലും താൽഹത്ത് മുൻനിരയിൽ തന്നെ നിലയുറപ്പിച്ചു. ഭക്തനായ ആരാധകനും ധൈര്യശാലിയായ പടയാളിയും അതുല്യനായ ധർമ്മിഷ്ഠനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അല്ലാഹുവിനോടും സമൂഹത്തോടുമുള്ള തന്റെ ബാധ്യത നിർവഹിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം ജീവിതവിഭവങ്ങൾ തേടി ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും കച്ചവടം നടത്തുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതിസമ്പന്നനായിരുന്നു. താൻ ചുമലിലേന്തിയ പതാകയുടെ വിജയത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ സമ്പത്ത് നിർലോഭം ചിലവഴിച്ചു. ധർമ്മിഷ്ഠൻ, ഗുണവാൻ എന്നീ അർത്ഥം വരുന്ന പല ഓമനപ്പേരുകളും നബി (ﷺ) അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചിരുന്നു.

വരുമാനം നോക്കാതെ ധർമ്മംചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിന് കണക്കുവെയ്ക്കാതെ അല്ലാഹു സമ്പത്ത് നൽകി.

ഭാര്യ സആദ പറയുന്നു:

“ഞാൻ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തെ വളരെ വിഷാദവാനായി കണ്ടു. ഞാൻ ചോദിച്ചു: നിങ്ങളെന്താണിങ്ങനെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: എന്റെ സമ്പത്ത് എന്നെ മാനസികമായി അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നു. അത് അത്രത്തോളം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു: എങ്കിൽ അത് പാവങ്ങൾക്ക് വിതരണം ചെയ്തുകൂടെ?

ഒരു ദിർഹം പോലും അവശേഷിക്കാതെ അദ്ദേഹം അത് ദരിദ്രർക്കിടയിൽ വീതിച്ചുകൊടുത്തു.”

ഒരിക്കൽ തന്റെ ഒരു ഭൂസ്വത്ത് അദ്ദേഹം വിറ്റു. അത് വലിയ സംഖ്യയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. നാണയത്തിന്റെ കുമ്പാരത്തിലേക്ക് നോക്കി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“ഇത്രയധികം ധനം വീട്ടിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ എങ്ങനെ അന്തിയുറങ്ങും! ഈ രാത്രിയിലെങ്ങാനും എനിക്ക് വല്ലതും സംഭവിച്ചാൽ അല്ലാഹുവിനോട് ഞാനെന്ത് പറയും!”

അത് മുഴുവൻ ധർമ്മം ചെയ്തശേഷമാണത്രെ അദ്ദേഹം ഉറങ്ങിയത്!

ജാബിറുബ്നു അബ്ദില്ല പറയുന്നു: ആവശ്യപ്പെടാത്തവന്നുപോലും ഇത്ര വലിയ തുക ധർമ്മം ചെയ്യുന്ന മറ്റൊരാളെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെയും ബന്ധുക്കാരുടെയും കഷ്ടപ്പാടുകൾ കണ്ടറിഞ്ഞു പരിഹാരം കാണുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അതീവ തല്പരനായിരുന്നു.

ബനൂതൈമ വിഭാഗത്തിൽ പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയെപ്പോലും ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കാൻ അദ്ദേഹം മനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അശരണരായ സ്ത്രീകളെ കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കുകയും കട

ബാല്യകാലം കൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെടുന്നവരെ അദ്ദേഹം സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

ഉസ്മാൻ(രഹിമുല്ലാഹ്)ന്റെ ഭരണകാലത്തുണ്ടായ അനാശാസ്യ ആഭ്യന്തരകലാപത്തിൽ തൃശ്ശൂർ (രഹിമുല്ലാഹ്) ഉസ്മാന്റെ എതിരാളികളെ ന്യായീകരിക്കുമായിരുന്നു. പ്രക്ഷോഭം മുർദ്ധന്മാരുടെ പ്രാപിക്കുകയും ഖലീഫയുടെ വധത്തിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്ത അതിന്റെ ഭയാനകമായ പരിണാമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പങ്കുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നത് സ്മരണീയമാണ്. ഖലീഫയുടെ വധത്തിന് ശേഷം അലി(രഹിമുല്ലാഹ്) പുതിയ ഖലീഫയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അന്ന് മദീന നിവാസികളിൽ നിന്ന് പുതിയ ഖലീഫ ബൈഅത്തു സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അക്കൂട്ടത്തിൽ തൃശ്ശൂർ സുബൈറും (രഹിമുല്ലാഹ്) ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ അലി(രഹിമുല്ലാഹ്) യോട് സമ്മതം വാങ്ങി മക്കയിലേക്ക് ഉറക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ നിന്ന് ബസറയിലേക്കും.

ഉസ്മാന്റെ വധത്തിന് പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ അവിടെ അന്ന് വലിയ സൈനിക സന്നാഹം നടക്കുകയായിരുന്നു. അവർ രണ്ടുപേരും അതിൽ പങ്കാളികളായി. പ്രസ്തുത സൈന്യവും അലിയുടെ പക്ഷക്കാരും തമ്മിൽ ഒരു സംഘട്ടനത്തിന് മുതിർന്നു.

അലി(രഹിമുല്ലാഹ്)യെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വേദനാജകമായ ഒരനുഭവമായിരുന്നു അത്. ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിനെതിരെയുള്ള അതിക്രമം അംഗീകരിച്ചുകൊടുക്കണമോ? അല്ല, നബി(സലാമുല്ലാഹ്)യോടൊപ്പം മുശ്ശിക്കുകൾക്ക് എതിരെ തോളുരുമ്മി പടവെട്ടിയ തന്റെ സഹോദരന്മാരോട് വാളെടുത്ത് പൊരുതണമോ?

അസഹ്യമായ ഒരു മാനസികാവസ്ഥയായിരുന്നു അത്.

അലി(രഹിമുല്ലാഹ്) തന്റെ എതിരാളികളെ നോക്കി. അവിടെ നബി(സലാമുല്ലാഹ്)യുടെ പ്രിയതമ ആയിശ(രഹിമുല്ലാഹ്) യെയും തൃശ്ശൂർത്തിനെയും സുബൈറിയെയും അദ്ദേഹം കണ്ടു. അദ്ദേഹം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു!

തൃശ്ശൂർത്തിനെയും സുബൈറി(രഹിമുല്ലാഹ്)നെയും അരികെ വിളിച്ചു. തൃശ്ശൂർത്തിനോട് ചോദിച്ചു:

“തൃശ്ശൂർത്തേ, നീ നിന്റെ ഭാര്യയെ വീട്ടിലിരുത്തി നബി(സലാമുല്ലാഹ്)യുടെ ഭാര്യയെ യുദ്ധക്കളത്തിലേക്ക് ആനയിച്ചിരിക്കുന്നു അല്ലേ?”

വിനീട് സുബൈറിനോട് പറഞ്ഞു:

“സുബൈറേ, നിനക്ക് അല്ലാഹു വിവേകം നൽകട്ടെ. ഒരു ദിവസം നബി(സലാമുല്ലാഹ്)നിന്നോട് നിനക്ക് അലിയെ ഇഷ്ടമല്ലേ എന്ന് ചോദിച്ചത് ഓർമ്മയുണ്ടോ?”

“ഞാൻ, മുസ്ലിമും എന്റെ മച്ചുനനും പിതൃവ്യപുത്രനുമായ അലിയെ ഇഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുകയോ?” എന്ന് നീ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ വീണ്ടും നബി(സലാമുല്ലാഹ്) നിന്നോട് “നീ ഒരു

കാലത്ത് അലിക്ക് എതിരെ പുറപ്പെട്ടുകയാണെങ്കിൽ അന്നു നീ അക്രമിയായിരിക്കും” എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ?

സുബൈർ(ﷺ) പറഞ്ഞു: “അത് ശരിയാണ്. ഞാൻ അത് ഓർക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഈ യുദ്ധത്തിൽ നിന്ന് പിന്തിരിയുന്നു. അല്ലാഹു എനിക്കു മാപ്പുനൽകട്ടെ.”

സുബൈർ യുദ്ധരംഗത്ത് നിന്ന് പിന്മാറി; കൂടെ താൽഹത്തും (ﷻ).

അലി(ﷺ)യുടെ പക്ഷത്ത് അന്ന് പടവാളേന്തിയിരുന്ന വന്ദ്യവയോധികനായ അമ്മാറി (ﷻ)നെ കണ്ടമാത്രയിൽ നബി(ﷺ)യുടെ മറ്റൊരു പ്രവചനം അവർക്ക് ഓർമ്മ വന്നു. “അമ്മാറിനെ വധിക്കുന്നവർ അക്രമികളായിരിക്കും.”

അവർ രണ്ടുപേരും ജമൽ യുദ്ധത്തിൽനിന്ന് പിന്തിരിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവർ വലിയ വില നൽകേണ്ടിവന്നു. സുബൈർ (ﷻ) നമസ്കരിക്കുകയായിരുന്നു. അറബുജനങ്ങൾ ജർമുസ് എന്നൊരാൾ അദ്ദേഹത്തെ പിന്നിൽ നിന്ന് കൊലപ്പെടുത്തി.

താൽഹത്തിനെ മർവാനുബ്നുൽഹകം അമ്പെയ്തു കൊന്നു.

ഉസ്മാന്റെ (ﷻ) വധത്തിൽ കലാശിച്ച ആഭ്യന്തരകലാപത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ ഉസ്മാന്റെ എതിരാളികളെ താൽഹത്ത്(ﷻ) ന്യായീകരിച്ചിരുന്നു എന്ന് മുൻ സൂചിപ്പിച്ചു വല്ലോ. അതുകാരണം ഉസ്മാൻ(ﷻ)ന്റെ വധം താൽഹത്തി(ﷻ)ന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു നാഴികക്കല്ലായിരുന്നു. പ്രസ്തുത സംഭവം അനാശാസ്യമായ ഒരു പതനത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്ന് താൽഹത്ത് (ﷻ) ഒരിക്കലും കരുതിയിരുന്നില്ല എങ്കിലും അത് സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം മാനസികമായി വേദമുൾക്കൊണ്ടു. ഉസ്മാന്റെ വധത്തിന് പ്രതികാരത്തിന് വേണ്ടി പൊരുതാൻ തീരുമാനിച്ചു.

അങ്ങനെയാണ് ജമൽ രണാങ്കണത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇറങ്ങിയത്. അവിടെ വെച്ച് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായി: “നാഥാ, ഉസ്മാനുവേണ്ടി ഇന്ന് എന്നോട് നീ മതിവരുവോളം പ്രതികാരമെടുക്കേണമേ”

അലി(ﷻ)യുടെയും സുബൈർ(ﷻ)ന്റെയും സംഭാഷണത്തിൽനിന്ന് കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം യുദ്ധത്തിൽ നിന്ന് പിന്തിരിഞ്ഞെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ അലംഘനീയമായ വിധി അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടില്ല.

യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ് സുബൈറിനെയും താൽഹത്തിനെയും മറവു ചെയ്ത ശേഷം അലി(ﷻ) ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “നബി (ﷺ) ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി: താൽഹത്തും സുബൈറും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എന്റെ അയൽവാസികളാകുന്നു.”